

1883-05-30

SENDER

Joakim Skovgaard

RECIPIENT

Wilhelmine Skovgaard

FACTS

Document type:

Letter

General comment:

Værket "Piger og Koner vasker tøj i en å i Halland." er omtalt - han venter betaling for det.

Sender's location:

Rom

Recipient's location:

København

Mentioned people:

H.C. Aggersborg

Goldschmidt

Oscar Hirschsprung

Susette Cathrine Holten

D.G. Monrad

Theodor Philipsen

P.C. Skovgaard

Archive:

Mappe 16 nr. 41

TRANSCRIPTION

Kasse 16

Brev 41

Roma 30 Mai 1883

Kjære Faster!

Jeg har opsat at skrive til Dig, da jeg helst vilde gjøre det fra Sora så jeg med det samme kunde sende min adresse, men da jeg har noget at sige Onkel netop nu, vil jeg slå det sammen og bede Dig sige ham besked, min adresse skal Du få aligevel. Det er bare det jeg vilde sige Onkel, at i dag har jeg hævet 600 sekshundrede frank for at have noget at tage til på landet, det er kanske mere end der står på min bog i banken, for jeg ved ikke om pengene for mine Vaskepiger er indkomne og indsat, eller om Goldschmidt har betalt sine penge og de er indsat, (han har lovet at betale gennem Cathrine), men er pengene endnu ikke indkomne håber og beder jeg Onkel klarer det for mig til de kommer. Han synes måske jeg bruger mange penge, det synes jeg selv, men ved ikke hvorledes jeg skal bære mig ad med at spare uden at være kneben, der går så meget til modeller. Endvidere har jeg solgt en akvarel til Hirschsprung (såfremt han da synes om den) jeg skal have 200 kr for den, og har

•2•

bedet ham betale dem til Onkel ved lejlighed; endnu er akvarellen ikke nåt hjem.- Se det var forretningerne.- Det var da dejligt, at Du nu kan rende i Theatret og tage doktoren med en trumf, jeg håber Du ikke har måttet böde for det.- Strandbyfolk har jeg meget lidt tro til, jeg kommer i den anledning til at tænke på noget Fader sagde, nemlig, at et par bönderpiger kunde være meget mere optagne af en töjrepæl med en klud om, og meget mere levende se et barn deri, en en fin pige kunde se det i den kunstigste dukke, for den tillader ikke fantasien noget spillerum, den tvinger tanken ind på falsk hår, falske öjne, og falske skrig o.s.v. töjrepælen må man tillægge det alt ud af sit eget hoved, og gjør det så sådan at pælen lever for en. Ligeså med strandbyfolk, de tvinger tanken ind på en virkelighed man dog ved er falsk. Jeg ved nok at grønlandske dukker kan være nydelige, og at Fader selv har lavet en morsom bondemand til en af Monrads dötter, men de interesserer mest som små husflidskunstværker, ikke fordi de egentlig bliver mere levende end töjrepælen.- Nu er her forskrækkelig varmt i Rom, sommetider kan man næsten ikke holde

•3•

öjnene åbne, d.v.s. om dagen, for om natten kniber det med at holde dem lukkede. Det er tordenluft, selv morgenerne er hede. I den sidste tid har

jeg malet lidt ude i Phillipsens malerstue på Via Flaminia lidt udenfor Porta del Popolo, det er en idyllisk tilværelse, vi er 3 – 4 gode venner, omgivelserne er dejlige, vi går over på den anden side af gaden og spiser en god frokost i det landlige Osteri, Papa Giulio og om aften spiser vi der igen medens ildfluerne sværmer i det dunkle om os; ja jeg kan godt forstå Vordingborg Jensens begejstrede udbrud forleden søndag, da vi var ude at spise og more os, en hel mængde, næsten os alle, lige ved Villa Doria Pamfili, så galt det så siden var. Han sagde idet han slog i bordet "Min søn (om han fik nogen) skal være maler enten han kan eller ej, for det er dog den dejligste tilværelse". Det er egentlig smukt sagt.- Cathrine må endelig ikke bestille rammen til mig, for jeg bliver sikkerlig ikke færdig. Jeg er meget spændt på hvorledes sommeren løber af, den skulde jo helst blive den bedste del af rejsen, den med det rigeste arbejde, jeg

•4•

glæder mig slet ikke til vinter, men hvem gör det om foråret. Nej sikken en italiensk sludder jeg nu har fået, min værtinde kom ind og spurgte om noget og så kom vi i snak og talte om alt muligt. I formidags var jeg hos Tante Caroline og da sagde Johanne Dalgas at jeg var ikke gået frem i italiensken, og jeg måtte også indrømme, at jeg stod omtrent på samme trin som for 3 – 4 måneder siden, men nu med min værtinde gik det godt, hende forstår jeg og hun mig, det er kanske fordi det mest er hende og folk på det dannelses trin jeg har haft lejlighed at tale med. For resten er her nogle her i Rom, temmelig simple folk, jeg tænker nærmest på en kone, hvis søn jeg har malet, hun talte rigtignok så gruelig så om hun talte aldrig så langsomt, var det mig dog næsten umuligt at forstå et ord. Ja nu er Du nok rar og tager til takke med dette lidt hurtige brev. Vil du hilse i Clausen og udenom, Din hengivne
Joakim

Rana 30 Mai 1883.

Kjære Fader!

Jeg har opent at skrive til Dig, da jeg
helst vilde gøre det for Lora så jeg med
det samme kunde sende min adresse,
men da jeg har noget at sige Onkel netop
nu, vil jeg stå det sammen og bede Dig sige
ham basked, min adresse skal Du få aligeod.
Det er bare det jeg vilde sige Onkel, at idag har
jeg høvet 600 seks hundrede frank for at have
noget at tage til på landet, det kan ikke mere
end der står på min bog i banken, for jeg ved
ikke om pengene for mine Vaskerpuge er indkomne
og indsat, eller om Goldschmidt har betalt
sin penge og da er indsat, (han har lovet at betale
gennem Catherine), men er pengene endnu
ikke indkomne ^{og Peter} håber jeg Onkel klarer det
for mig til de kammer. Han synes måske jeg
bruger mange penge, det synes jeg selv, men ved
ikke hvorledes jeg skal bære mig ad at spare
mere uden at være leneben, der går så meget
til modeller. Endvidere har jeg solgt en agvend
til Hirschsprung (efterhvert han da synes om den)
jeg skal have 200 kroner for den, og har

bedst som betale den til Pabel ved Cistoghus;
inden en uge enden ikke mit hjem. — Det var
fortællingerne. — Det var da dejligt, at De nu
kan vende i Thulest og tage doktor med
en træffe, jeg håber De ikke har mistet borte
for det. — Brandt og Kette har jeg meget lidt tro
til, jeg kommer i den anledning til det tænke på noget
Tætte sigte, nemlig, at et par biskoppe kunde
være meget mere optagne af en tøjepæl med en
klud an, og meget mere levende et et barn deri, en
en sin pige kunde et det i den kunstigt dukke,
for den tillade ikke fantasien noget spillover,
den tvinger tanken ind på fælle har, fælle ejne
og fælle Krig eller tøjepælen må man tillægge
at et ud af et eget hoved, og gjør det et sådan
at pælen lever for en Lige med Brandt og Kette
de tvinger tanken ind på en virkelig med man dog
med en fælle. Jeg ved nok at grønlænderne
kan være nødsdige, og at Fælle selv har lært
en næsten bændmand til en af Kæmpeadelen,
men de interesserer mest som små kunstfærdigheder,
ikke fordi de egentlig bliver mere levende end
tøjepælen. — Nu er der forsket i det væsentlige i
Rom, sommetide kan man næsten ikke holde

178 V. S. Rom 30 Maj 83
sigens åbne, det er en dag, for en næsten
kunne det med at holde dem borte. Det er
fordumstigt, det morgenens er borte. I den
siden tid har jeg meget lidt set i. Philippi
melastue på Via Flaminia lidt uden for
Porta del Popolo, det er en dejligste tilsættelse,
vi er 3-4 gode venner, omgivelserne er
dejligt, vi går over på den anden side af
gaden og spiser en god frokost i det Landlege
Cattori, Capot. Giulio og en anden spiser vi
der igen, medens i de fleste stuer i det
dunkle om os, på sig kan godt forstås. Vindene
brag Jernens begejstrende udbud foruden anden,
da vi var der at spise og mere af en hel mængde,
næsten os alle, lige ved Lilla Doris Højskole
Panteli, så godt det er siden var. Man siger
at Lilla Doris (en kan ikke sige) skal være maler
inden han kan eller ej, for det er dog den
dejlige tilsættelse. Det var egentlig smukt
sagt. — Cattoris må endelig ikke bestille
væmmen til mig, for jeg bliver stærkt lig ikke
fordi. Jeg er meget glad på hovedet som
Lilla af, den skulde jeg helst have den bedste
del af rejsten, den med det rigeste udsigt, jeg

glæder mig det ikke til vinter, men hvem gjør det
om foråret. Nej sikker en italiensk sladder
jeg nu har fået, min værtinde kom ind og
spurgte om noget og så kom vi i snak og talte
om alt muligt. I formiddags var jeg
hos Tante Caroline og der sagde Johanne
Dalgas at jeg var ikke gået frem i italiensk,
og jeg måtte også indrømme at jeg stod omtrent
på samme trin som for 3-4 måneder siden,
men nu med min værtinde gik det godt,
hende forstår jeg og hør mig, det er kanske
fordi det mest er hende og folk på det dannede
trin jeg har haft lejlighed at tale med. For
resten er der nogle her i Rom, temmelig simple folk,
jeg tænker nærmest på en kone, hvis sin jeg har
smilet, hun talte rigtig nok så gruelig så om
hun talte aldrig så langsomt, var det mig
dog næsten umuligt at forstå et ord. Ja nu er
Du nok væk og tager til takke med dette
hurtige brev. Vil Du hilse i Chastan
og udenom, Din hengivne
Joachim